

Мраморните колони
знаят всеки тъмен грях
и безстидните наслади
секаш сплитат се по тях.

Вечер в песъчни арени
гладиаторският меч
върху братята рождени
шепне смъртоносна реч.

И тълпите сж честити
щом настръхналия лъж
жаждата си с кръв напита —
с топла човешка кръв.

Но по белите туники
черен знак е начертан —
над тълпите многолики
дебне огнен великан.

И ето веднъж великана настръхна
и мълния блесна по гневния лик;
студена струя от смущение лъхна
и трепнаха залите в ужас велик.

И с грохот страхотен Везувий разтресе
могщите стави на каменен стан,
и трепетът странен за миг се понесе
от сграда на сграда като гост непризван.

„Везувий, Везувий!“ — ведно възридаха
смутени и бледи мъже и жени.

„Везувий, Везувий!“ . И смъртна уплаха
сърцата безгрижни за миг вледени.